

## נדרים לא

**משנה.**

<b>שאיני נהנה מישראל</b>	<b>שישראל נהנין לי</b>	<b>שאיני נהנה להן והן לי</b>
<b>לוקח ביותר</b>	<b>לוקח בפחות</b>	
<b>ומוכר בפחות</b>	<b>ומוכר ביותר ואין שומעין לו</b>	<b>יהנה לעובדי כוכבים</b>

**דין של שמואל:** הלוקח כלי מן האומן לבקרו ונאנס בידו - חייב **דיוק מדברי שמואל:** אלמא קסבר: הנאת לוקח היא - כי הוא מתחייב באונסים כשואל **קושי על הדיוק:** תנן: **שאיני נהנה מישראל - מוכר בפחות;** אבל שוה בשוה לא, ואי הנאת לוקח היא, אפילו שוה בשוה!  
**תירוץ:** מתני' בזבינא דרמי על אפיה.  
**קושי:**

<b>שישראל נהנין לי</b>	<b>שאיני נהנה מישראל</b>
<b>לוקח בפחות</b>	<b>לוקח ביותר</b> (לוקח אסור בהנאה) אם בזבינא דרמי על אפיה, גם שווה בשווה לא יהיה הנאה לקונה!
<b>ומוכר ביותר</b> (לוקח אסור בהנאה) בזבינא דרמי על אפיה, אפילו שווה בשווה - כי זה הנאה למוכר ולא לקונה!	<b>ומוכר בפחות</b>

**תירוץ:**

<b>שישראל נהנין לי</b> זבינא חריפא - הנאה ללוקח	<b>שאיני נהנה מישראל</b> בזבינא דרמי על אפיה - הנאה למוכר
<b>לוקח בפחות</b>	<b>לוקח ביותר</b>
<b>ומוכר ביותר</b> לכן אסור שווה בשווה כי זה הנאה ללוקח	<b>ומוכר בפחות</b>

**קושי:** בזבינא חרפא אפילו לוקח שווה בשווה זה לא הנאה למוכר! אז למה כתוב **לוקח בפחות?**  
**תירוץ:** מתני' בזבינא מיצעא - הנאה גם לקונה וגם למוכר, ודשמואל בזבינא חריפא - רק הנאה ללוקח.

**ברייתא לחזק דינו של שמואל:** תניא כותיה דשמואל: **הלוקח כלים מן התגר לשגרן לבית חמיו, ואמר לו: אם מקבלין אותן ממני אני נותן לך דמיהם, ואם לאו אני נותן לך לפי טובת הנאה שבהן, נאנסו בהליכה - חייב, בחזרה - פטור, מפני שהוא כנושא שכר.**

**מעשה בעניין דומה:** ההוא ספסירא דשקל חמרא לזבוני ולא איזבן, בהדי דהדר איתניס חמרא, חייביה רב נחמן לשלומי.

**קושי מברייתא:** איתביה רבא לרב נחמן: **נאנסו בהליכה - חייב, בחזרה - פטור!**  
**תירוץ:** אמר ליה: חזרה דספסירא הולכה היא, דאילו משכח לזבוני אפילו אבבא דביתיה, מי לא מזבין ליה?

